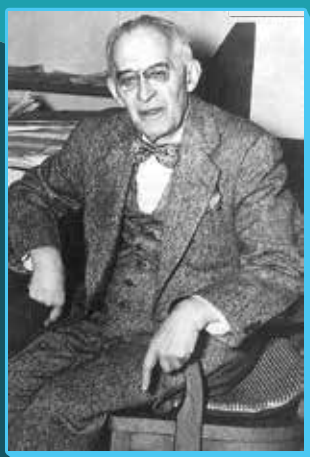
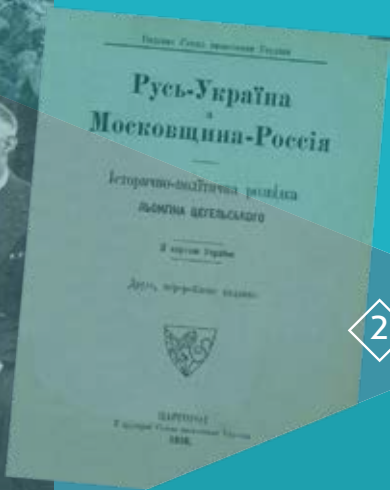

Адвокат Лонгин Цегельський 1875 – 1950

громадський,
політичний і державний діяч,
дипломат, журналіст,
видавець

Лонгин Цегельський у першій чверті XX століття був причетним до найважливіших політичних подій як всередині України, так і на міжнародній арені. Під час навчання на юридичному факультеті Львівського університету майбутній адвокат проходив управлінську практику при міністерстві закордонних справ у Відні, протягом року стажувався у посольстві Австро-Угорщини у Стокгольмі. У 32 роки став депутатом австрійського парламенту, секретарем української парламентської репрезентації. Працюючи у комісії із закордонних справ, у складі австрійських дипломатичних місій відвідав Стамбул, Берлін, Стокгольм. У кожній з цих столиць було видано книги Л. Цегельського, присвячені українському питанню та місцю України на мапі Європи.

У січні 1919 року Лонгин Цегельський був призначений міністром закордонних справ Західно-Української Народної Республіки. На цьому посту він домігся розбудови відомства, створення закордонних представництв, брав участь у проголошенні Акта Злуки у Києві. У квітні 1920 року Лонгин Цегельський прибув із дипломатичною місією до США та дорученням організувати матеріальну допомогу для ЗУНР і налагодити зв'язки з урядовими колами.

У 1923 році після рішення Ради амбасадорів про передачу Східної Галичини до Польщі представництво ЗУНР у США припинило існування, проте Лонгин Цегельський, який залишився тут в еміграції, продовжив свої зусилля по об'єднанню української діаспори.

СІЧЕНЬ

ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД

1. Лонгин Цегельський (праворуч) у Камінці Струмиловій з родиною, 1938 р. Посередині сидить його батько – отець шамбелян Михайло Цегельський

2. Лонгин Цегельський «Русь - Україна, а Московщина - Росія». Царгород, 1916 р.

3. Лонгин Цегельський з сином Юрієм та його родиною. Філадельфія, 1949 р.

4. Бойова Управа Українських Січових Стрільців. Крайній справа стоїть Л. Цегельський. Відень, 31 березня 1915 р.

3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Володимир Темницький – видатний представник української соціал-демократії в Галичині. Один із організаторів Українських січових стрільців, стояв біля витоків Західно-Української Народної Республіки, був учасником проголошення Акта Злуки УНР і ЗУНР 22 січня 1919 року.

Володимир Темницький навчався в університетах Львова, Кракова та Відня. У січні – лютому 1919 року – заступник міністра закордонних справ. 24 квітня 1919 року призначений міністром закордонних справ Української Народної Республіки. На цьому посту В.Темницький улітку 1919 року провів дві наради дипломатів і послів УНР у Відні та Карлсбаді, на яких було підтверджено головні принципи зовнішньої політики: соборність і державна незалежність усіх українських земель та взято курс на створення антибільшовицької коаліції з усіма не комуністичними силами.

Адвокат

Володимир
Темницький

1879 — 1938

громадсько-політичний діяч,
дипломат, публіцист

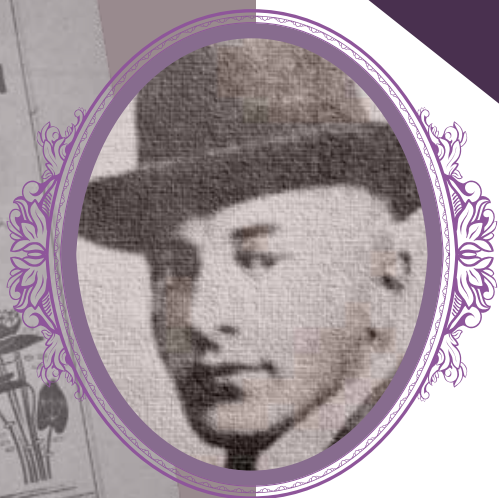
1. Український щомісячний студентський журнал «Молода Україна» (1900-1903 рр.), редактором якого був В.Темницький

2. Газета українських соціал-демократів Галичини «Вперед!»

3. Головна Українська Рада. Стоять (зліва направо): І.Боберський, В.Дорошенко, Ю.Бачинський, О.Скоропис-Йолтуховський, В.Темницький, М.Лагодинський, О.Назарук, І.Макух, Л.Левицький, К.Трильовський, І.Семака, С.Голубович, В.Ясеницький, Я.Веселовський, О.Попович, С.Баран, С.Онишкевич. Сидять: Т.Драчинський, В.Бачинський, М.Ганкевич, М.Василько, К.Левицький, президент Г.У.Р., Є.Петрушевич, Л.Бачинський, Є.Олесницький, В.Панейко. 1915 р.

ЛЮТИЙ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28						

Адвокат Володимир Старосольський

1878 – 1942

громадський, військовий
і політичний діяч,
учений-правник,
соціолог

Володимир Старосольський активно працював до заснування та звитяги Українських січових стрільців, був головою Української соціал-демократичної партії. Його наукова спадщина і відома «Теорія нації» є цінним надбанням української політичної й соціологічної думки.

Юридичну освіту В.Старосольський здобув у Краківському, Львівському та Віденському університетах. У 1903 році одержав ступінь доктора права. У 1911 році відкрив власну адвокатську канцелярію у Львові, яка швидко набула популярності. Як відомий адвокат входив до складу Союзу Українських Адвокатів і Палати адвокатів Львова, був членом редколегії професійного видання «Життя і Право».

Восени 1918 року у складі Українського генерального військового комітету організував Листопадове повстання у Львові. Був ув'язнений польською владою у таборі для військовополонених. Через міжнародний Червоний Хрест визволений і переданий уряду УНР.

З листопада 1919 року по 4 квітня 1920 року В.Старосольський був заступником міністра закордонних справ Директорії УНР. Брав участь у переговорах Директорії з Польщею у січні-лютому 1920 року. Володимир Старосольський був прихильником порозуміння з Польщею, однак включення Галичини до складу Польської держави вважав неприйнятним.

БЕРЕЗЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

1. Портрет студента
Володимира Старосольського.
Художник Іван Труш. 1898.

2. Володимир Старосольський.
Відень. 1916 р.

3. Старшини Української
Галицької Армії. По центру -
Володимир Старосольський

4. Полковник Мирон Тарнавський
і четар Володимир Старосольський
у штабі Коша Українських січових
стрільців. 1916 р.

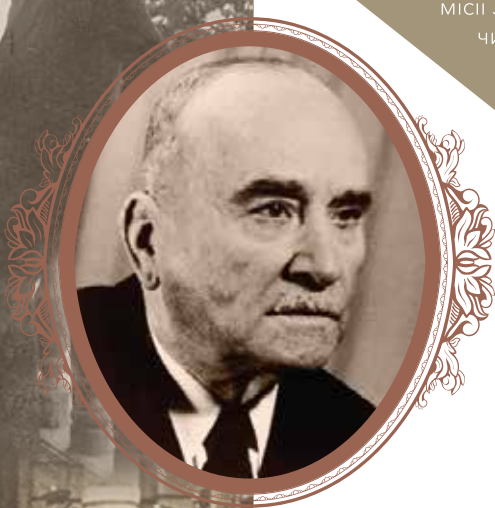
5. Володимир Старосольський
з дружиною і дітьми. 1926 р.

6. Володимир Старосольський.
«Теорія нації». 1922 р.

7. Адвокат Володимир
Старосольський у залі суду

1

2

3

Степан Витвицький увійшов в історію як другий президент Української Народної Республіки на еміграції, чим долучився до збереження неперервності української державної традиції.

Правничу освіту отримав у Львівському і Віденському університетах. Очолював товариства «Академічна громада» у Львові та «Січ» у Відні. У 1910 році здобув ступінь доктора права й розпочав адвокатську практику у Дрогобичі.

17 квітня 1919 року Степана Витвицького було уперше призначено міністром закордонних справ Західно-Української Народної Республіки. Він вів переговори зі спеціальними місіями Найвищої Ради Держав Антанти на чолі з генералом Бартелемі та з генералом Ботою про умови перемир'я з Польщею. У листопаді 1919 року став заступником голови дипломатичної місії Директорії УНР до Варшави. Однак, на знак протесту проти укладення Варшавського договору 1920 року, відмовився від посади.

Степан Витвицький керував роботою Секретаріату закордонних справ ЗУНР у Відні. Протягом 1921 – 1923 років очолював місії ЗУНР у Парижі і Лондоні, наполегливо домагався визнання факту окупації Галичини Польщею.

Адвокат Степан Витвицький

1884 – 1965

громадсько-політичний
і державний діяч,
дипломат

- 1. Президент ЗУНР Є.Петрушевич, прем'єр-міністр С. Голубович та міністр закордонних справ С. Витвицький, літо 1919 р., Кам'янець-Подільський
- 2. Члени делегацій на перемовинах про припинення вогню. Крайній справа у першому ряду С.Витвицький. Львів, палац Потоцьких, 26.02.1919 р.
- 3. Президент УНР С.Витвицький
- 4. С.Витвицький та о.Й.Жан. Варшава, 10 грудня 1919 р.

КВІТЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

4

1

державний
і політичний діяч,
дипломат

Адвокат Андрій Лівицький 1879 – 1954

Андрій Лівицький – перший президент Української Народної Республіки в еміграції. Започаткований ним інститут президентства в діаспорі зберіг основні атрибути державної влади – прапор, державну печатку та президентські клейноди, які повернулися в Україну після проголошення незалежності у 1991 році.

Андрій Лівицький навчався на математичному і правничому факультетах Київського університету. Очолював студентську «Громаду» в Києві. Після закінчення університетського курсу працював адвокатом у Лубнах, Каневі, Золотоноші.

З червня 1919 року Андрій Лівицький обіймав посаду керуючого міністерством закордонних справ в уряді Директорії Української Народної республіки. Він намагався здобути визнання держав Антанти та заручитися їхньою підтримкою у боротьбі з більшовиками та білогвардійцями.

З жовтня 1919 року А. Лівицький – голова дипломатичної місії УНР у Польщі. 21 квітня 1920 р. він підписав двосторонню політичну та торгово-економічну конвенцію з Польщею – Варшавський договір. Політична конвенція визнавала право кожного з народів на національне самовизначення. Польська сторона визнавала Україну як незалежну державу. До Польщі відходила Східна Галичина і Волинь. Польський та український уряди взаємно зобов'язувалися не укладати жодних міжнародних угод, спрямованих одна проти одної.

Підписання Варшавського договору було ключовою подією у дипломатичній діяльності Андрія Лівицького, який вважав його перемогою української і польської демократії, котрі прагнули порозуміння.

ТРАВЕНЬ

ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД

1. Президент УНР в екзилі А. Лівицький (зліва), М. Омелянович-Павленко та Б. Мартос серед комбатантів-запорожців. Ймовірно 1947 - 1948 рр.

2. Лідери уенервської течії української еміграції І. Мазепа, А. Лівицький, М. Омелянович-Павленко, 1947 - 1948 рр.

3. Лист Ради присяжних повірених округу Харківської судової палати до Лубенського окружного суду із зазначенням місця проживання присяжного повіреного (адвоката) А. Лівицького, 1 квітня 1913 р.

4. Голова Державного Центру УНР в екзилі Андрій Лівицький (у центрі) серед діячів української еміграції

5. Президент УНР в екзилі А. Лівицький підписує документи

2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

1

2

3

4

5

6

Кость Левицький – успішний адвокат, який став впливовим політиком: головою найбільшої політичної партії в Галичині, депутатом парламенту Австро-Угорщини у Відні та Галицького сейму у Львові, першим прем'єр-міністром Західно-Української Народної Республіки.

У 1920 році Кость Левицький був призначений міністром закордонних справ в еміграційному уряді ЗУНР. Очолював делегації ЗУНР на міжнародних конференціях у Ризі (1920 – 1921 рр.) та Женеві (1921 р.), брав участь у Генуезькій мирній конференції (1922 р.)

Адвокат Кость Левицький

1859 – 1941

громадсько-політичний
і державний діяч, учений
і дипломат

1. Редакційна колегія часопису «Життя і право». По центру сидить К. Левицький

2. Титульна сторінка першого числа фахового видання «Часопись правнича», ініціатором якого був К. Левицький, 1889 р.

3. Кость Левицький «Історія визвольних змагань галицьких українців з часу світової війни 1914 – 1918». Львів, 1928 р.

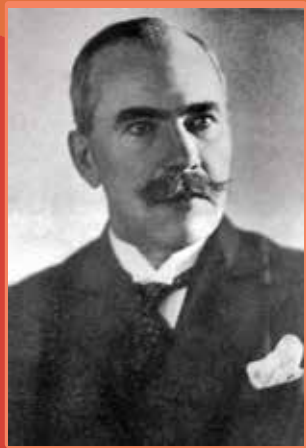
4. Кость Левицький «Великий зрив (до історії української державності від вересня до листопада 1918 року. На підставі споминів та документів)». 1931 р.

5. Виділ Союзу Українських Адвокатів. У центрі сидить К. Левицький. 1934 р.

6. Уряд ЗУНР в еміграції. Зліва направо другий сидить К. Левицький

ЧЕРВЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

державний і
громадський діяч,
дипломат,
учений

Адвокат Андрій Яковлів 1872–1955

Директор канцелярії Центральної Ради та голова уряду Української Народної Республіки в еміграції, міністр юстиції, двічі ректор Українського Вільного Університету, засновник Товариства українських правників у Києві та Музею визвольної боротьби у Празі, – навіть неповний перелік посад Андрія Яковліва дозволяє віднести його до когорти визначних українських діячів ХХ століття.

Здобувши юридичну освіту в Дерптському університеті, Андрій Яковлів працював юрисконсультантом Київської міської управи та казенної палати, помічником адвоката. З 1913 року – адвокат округу Київської судової палати.

15 квітня 1918 року А. Яковлів виїхав до Відня як тимчасовий представник Української Народної Республіки в Австро-Угорщині. За доби Української Держави П. Скоропадського очолював департамент чужоземних зносин міністерства закордонних справ. У 1919 р. – голова надзвичайної дипломатичної місії УНР у Бельгії та Нідерландах.

Першочерговим завданням, яке може сприяти незалежності України, Андрій Яковлів вважав встановлення економічних зв'язків з європейськими державами.

ЛИПЕНЬ

ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД

1. Учасники Наради послів і голів дипломатичних місій УНР. Відень, 18–22 серпня 1920 р. Крайній справа сидить А. Яковлів.

2. Збори в Українському вільному університеті в Празі. У президії зліва направо: А. Яковлів, О. Колесса, А. Горбачевський, Д. Антонович, С. Шелухин, Б. Матюшенко, К. Лоський. Прага, 23 жовтня 1931 р.

3. Андрій Яковлів. «Українсько-московські договори в XVII–XVIII віках». Варшава, 1934 р.

4. Андрій Яковлів. «Українське звичаєве процесуальне право». Прага, 1930 р.

5. Збори Товариства Музею визвольної боротьби у Празі. Сидить зліва направо п'ятий А. Яковлів

6. Міністерство закордонних справ УНР та Української Держави у Києві

7. Група професорів УВУ. Третій зліва у третьому ряду – А. Яковлів

				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Арнольд Марголін народився у Києві в родині єврейського купця, підприємця і мецената Давида Марголіна. У 1900 році закінчив юридичний факультет Київського університету, навчався у Німеччині та Франції. Брав участь у кількох процесах у справах єврейських погромів. Став відомим після участі «у справі Бейліса» як слідчий та адвокат.

А.Марголін був активним у боротьбі євреїв Російської імперії за громадянські права. У 1905 – 1917 рр. – генеральний секретар Південноросійського відділення Союзу за рівні права євреїв у Росії.

У період Української революції 1917 – 1921 років Арнольд Марголін долучився до розбудови української державності. Увійшов до Української партії соціалістів-федералістів. 3 березня 1918 року був членом Генерального Суду УНР та Української держави.

У 1919 році Арнольд Марголін призначений заступником міністра закордонних справ в уряді Директорії УНР. Очолював українську дипломатичну місію у Великобританії. Представляв Українську Народну Республіку на Паризькій мирній конференції 1919 – 1920 рр. Намагався добитися вступу УНР до Ліги Націй. Виступав юрисконсультом міністерства закордонних справ для дипломатичних місій УНР у Лондоні, Берліні та Лізі Націй.

Адвокат

Арнольд
Марголін

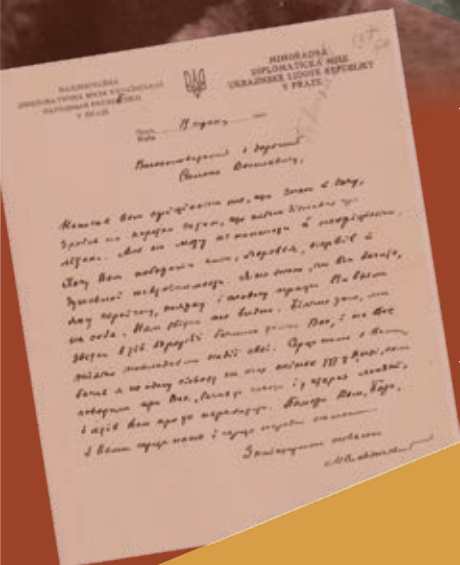
1877 – 1956

громадсько-політичний
діяч, дипломат

1. День офіційного відкриття Ліги Націй у Женеві. 1920 р.
2. Давид Семенович Марголін, підприємець і меценат, батько Арнольда Марголіна
3. Арнольд Марголін «Україна і політика Антанти». 1922 р.
4. Арнольд Марголін з дружиною
5. Арнольд Марголін. Фото з архіву УВАН. 1959 р.
6. Спеціальний випуск часопису Української вільної академії наук у США, присвячений Арнольду Марголіну. 1959 р.
7. Будинок у Києві за адресою вулиця Велика Житомирська 4, в якому проживав А.Марголін. Початок ХХ ст.

СЕРПЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

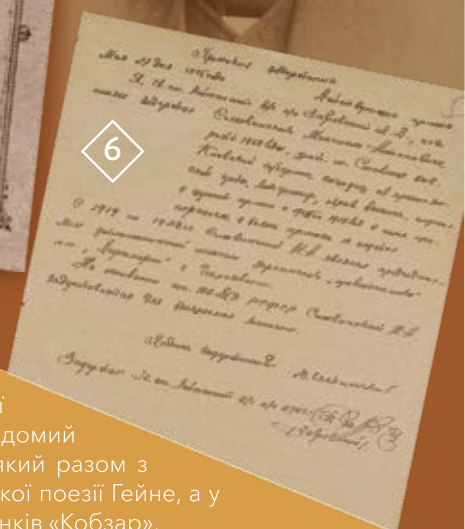
2

3

5

6

Адвокат Максим Славинський 1868 – 1945

громадсько-політичний
і державний діяч, дипломат,
публіцист, літератор

До Першої світової війни майбутній посол Української Народної республіки Максим Славинський був відомий як журналіст, літератор, перекладач, який разом з Лесею Українкою перекладав з німецької поезії Гейне, а у 1911 році переклав російською Шевченків «Кобзар».

Здобувши освіту на юридичному та історико-філологічному факультетах Київського університету, Максим Славинський переїхав у Петербург. Працював присяжним повіреним (адвокатом) Петербурзької судової палати.

Революційний 1917 рік занурив М.Славинського у вир громадської праці і політичної діяльності. Він організував українську демонстрацію у Петрограді, був членом Української національної ради.

У травні 1918 р. М.Славинський повернувся в Україну. Гетьман П.Ско-ропадський призначив його радником Міністерства закордонних справ. У вересні 1918 р. М.Славинський очолив тимчасову дипломатичну місію Української Держави до Облaсті Війська Донського. У жовтні – листопаді 1918 р. призначений міністром праці Української Держави.

3 січня 1919 р. Максим Славинський – посол Української Народної Республіки у Чехо-Словаччині. На цьому посту багато зробив для поширення інформації в Європі про Україну, був добре знайомий з президентом Чехо-Словаччини Томашем Масариком. Результатом зусиль посла на дипломатичному фронті стало прихильне ставлення Чехо-Словаччини до української еміграції, створення сприятливих умов для її політичного, освітнього та культурного розвитку.

ВЕРЕСЕНЬ

ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД

1. Лист М.Славинського до С.Петлюри. 1919 р.

2. Максим Славинський. 1888 р.

3. Брати Славинські. Максим - крайній справа

4. Максим Славинський. 1894 р.

5. «Книга пісень» Г.Гейне у перекладі Лесі Українки та Максима Славинського (псевдонім М.Славинського)

6. Протокол затримання співробітником контррозвідки СРСР М.Славинського 27 травня 1945 р.

			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Дмитро Левицький навчався на юридичному факультеті Віденського університету. У 1910 році здобув ступінь доктора права. До Першої світової війни працював адвокатом у Рава-Руській і Бережанах.

З 1914 року воював на фронті як офіцер австрійської армії. Через рік потрапив у російський полон і був засланий у Ташкент.

Улітку 1917 року повернувся до Києва та очолив Галицько-Буковинський комітет допомоги жертвам війни.

1 грудня 1918 року у Фастові підписав Передвступний договір про об'єднання ЗУНР і УНР в єдину державу.

У січні 1919 року Дмитро Левицький призначений послом Української Народної Республіки у Данії. Його завдання полягало в досягненні визнання УНР, поширенні інформації про війну з більшовиками та організації допомоги біженцям і військовополоненим. Дипломатична місія УНР у Копенгагені була визнана де-факто і користувалася всіма дипломатичними привілеями.

Адвокат Дмитро Левицький

1877 – 1942

громадсько-політичний
і державний діяч,
дипломат

1. Протокол наради голів дипломатичних місій УНР у Данії, Швеції, Норвегії, Англії, США. Копенгаген, 1 травня 1919 р.

2. Надзвичайна дипломатична місія УНР у Данії. Крайній справа сидить Дмитро Левицький

3. Меморіальна дошка встановлена у 2009 р. на будинку у Копенгагені, в якому працювала дипломатична місія УНР.

4. Будинок у Копенгагені, де 1919-1922 рр. працювала перша дипломатична місія України в Королівстві Данія

ЖОВТЕНЬ

ПН ВТ СР ЧТ ПТ СБ НД

					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

31

1

2

3

4

5

6

Адвокат

Федір Матушевський

1869 – 1919

громадсько-політичний діяч,
публіцист, дипломат

Редактор першої україномовної щоденної газети «Громадська думка», а після її заборони царським урядом, газети «Рада» – єдиного щоденного українського видання в Російській імперії.

Під час Першої світової війни був одним із засновників Українського комітету допомоги жертвам російської окупації Галичини.

Член Української Центральної Ради. 3 серпня 1917 року – член Комісії при Малій раді УЦР з розробки невідкладних заходів для розв'язання продовольчої кризи.

У січні 1919 року Федір Матушевський призначений Головою надзвичайної дипломатичної місії УНР у Королівстві Греція. В Афінах видавав грецькою мовою «Грецько-українське рев'ю», в якому публікувалися відомості про Україну та її історію. Ф.Матушевський є автором «Меморандуму» для уряду Греції та закордонних дипломатів. Залишив спогади «Із щоденника українського посла».

ЛИСТОПАД

- 1. Засновники видавництва «Вік». Федір Матушевський стоїть крайній зліва
- 2. Українська щоденна газета «Рада». 1908 р.
- 3. Редакція газети «Рада». Крайній справа сидить Федір Матушевський

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

- 4. Родина Матушевських
- 5. Співробітники посольства УНР у Греції. У центрі - Федір Матушевський. Афіни. 1919 р.
- 6. Співробітники видавничого товариства «Вік». Крайній справа стоїть Ф.Матушевський. Київ. 1902 р.

Ярослав Олесницький отримав правничу освіту у Львівському університеті. Після проголошення ЗУНР у листопаді 1918 року – радник та перший заступник міністра закордонних справ.

22 січня 1919 року під час урочистого проголошення Акту Злуки УНР і ЗУНР на Софійській площі у Києві Ярослав Олесницький зачитав французькою мовою Ухвалу Української Національної Ради «Про злуку ЗУНР і УНР» для представників іноземних делегацій.

У травні 1919 року Ярослав Олесницький прибув до Лондона у статусі першого радника української дипломатичної місії. Основною метою місії було домогтися визнання Великобританією незалежної Української Народної Республіки, налагодження економічних зв'язків між країнами та поширення в англійській пресі відомостей про Україну. Я.Олесницький брав участь у Нараді послів і голів дипломатичних місій УНР у Карлсбаді (Чехословаччина) 6-14 серпня 1919 року. З вересня 1919 року до січня 1920 року – тимчасовий повірений у справах. Улітку 1920 року разом з головою дипломатичної місії А.Марголіним подав клопотання про членство України в Лізі Націй. Після відставки А.Марголіна Я.Олесницький очолив дипломатичне представництво УНР у Великій Британії.

Адвокат

Ярослав
Олесницький

1875 – 1933

громадсько-політичний діяч,
дипломат

1. Будинок у Лондоні, де з жовтня 1919 р. розташовувалася дипломатична місія УНР

2. Дипломатична місія УНР у Лондоні. Крайній справа Я. Олесницький. 1919.

3. Група співробітників посольства УНР у Великій Британії. Крайній справа сидить Я.Олесницький

4. Члени делегації ЗУНР під час проголошення Акту Злуки на Софійській площі у Києві 22 січня 1919 р.

ГРУДЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	